

Μόνο ο Χριστός σώζει

25 Νοεμβρίου 2020 από τον Θεοκλή Ραπτόπουλο

Κι όμως, δεν σώζουν ούτε τα εμβόλια, ούτε οι μάσκες, ούτε οι κοινωνικές αποστάσεις, ούτε η καραντίνα, ούτε οι ΜΕΘ, ούτε τα καλύτερα νοσοκομεία και οι γιατροί, ούτε οι λοιμοξιολόγοι, ούτε οι κυβερνήσεις, ούτε η επιστήμη. Κανείς από όλους αυτούς και απ' όλα αυτά που προανέφερα δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι μπορεί να σε σώσει από τον θάνατο. Κανείς δεν μπορεί να σου προσθέσει ένα δευτερόλεπτο ζωής. Όταν λέμε ζωή, μιλάμε για την πραγματική ζωή και όχι για την παράταση λειτουργίας του σώματός μας ή των οργάνων μας... Οι προσπάθειες που κάνει ο άνθρωπος για να διατηρήσει λίγο ακόμα την αναπνοή του δεν είναι τίποτα άλλο παρά η απόδειξη ότι η κάθε του πνοή τον φέρνει πιο κοντά στον θάνατο, μέσα από την φθορά, μακριά από την πηγή της αληθινής ζωής. Η παράταση που θεωρούμε ότι κερδίζουμε απέναντι στο βέβαιο τέλος όλων μας, τις περισσότερες φορές απλά προσθέτει μία φρούδα ελπίδα, κι άλλοτε αλαζονεία ή εγωϊσμό, παρά ουσιαστική και πραγματική ζωή. Η απομόνωση και η καραντίνα αυτών που είναι «πιο κοντά» στον θάνατο ή ακόμα χειρότερα ολόκληρης της κοινωνίας, αποδεικνύει την αδυναμία μας να ζήσουμε ελεύθεροι απολαμβάνοντας την πραγματική, την αληθινή ζωή. Δεν είναι ζωή το να ζεις συνεχώς υπό το καθεστώς του φόβου και του θανάτου, αλλά ούτε είναι ζωή το να κλείνεις τα μάτια σου απέναντι σε αυτήν την βέβαιη κατάληξη. Μόνο ο Χριστός δίνει και χαρίζει την πραγματική ζωή. Είναι «αυτός που κατεβαίνει από τον ουρανό, και δίνει ζωή στον κόσμο». Αυτός είναι ο δημιουργός μας και Αυτός είναι που ήρθε και μας βρήκε σε μία κατάσταση φθοράς και θανάτου για να μας σώσει και να μας δώσει αιώνια άφθαρτη ζωή! Ήρθε να πληρώσει για τα λάθη μας και τις αμαρτίες μας, να βιώσει την κατάστασή μας και να γευτεί τον θάνατο δείχνοντας την δύναμη του Θεού διαμέσου της Ανάστασής Του. Αυτά είναι αναντίρρητες αλήθειες, που ο κάθε αληθινός μαθητής του Ιησού Χριστού τα διακήρυξε ανά τους αιώνες μέχρι και τις μέρες μας.

Σήμερα, όμως αντί η ονομαζόμενη εκκλησία του Ιησού Χριστού να κηρύττει αυτό το ευαγγέλιο, έχει επιδοθεί στο να κηρύττει περισσότερο την λύτρωση από τον κορωνοϊό, παρά την λύτρωση που χαρίζει ο Χριστός. Κηρύττει την σωτηρία από τον κορωνοϊό δια των «μέτρων», παρά την σωτηρία από την αμαρτία δια της Χάρης του Ιησού Χριστού. Περισσότερο ακούμε για το πως καλούμαστε να τηρήσουμε τα μέτρα προφύλαξης ως προς την μετάδοση του κορωνοϊού, παρά για το πως να τηρήσουμε τις εντολές του Ιησού Χριστού. Περισσότερο ενδιαφέρονται οι σημερινοί χριστιανοί για την σωματική υγεία παρά για την πνευματική υγεία. Είναι πλέον εμφανές, ότι οι χριστιανοί έχουν ανακηρύξει, ως μέγιστο πνευματικό τους ιδεώδες και ως απόλυτο στόχο τους την τήρηση των μέτρων αυτοπροστασίας και μη διασποράς του ιού, παρά την αγάπη και το πραγματικό ενδιαφέρον για τον πλησίον τους. Η έννοια του «πλησίον» μάλιστα έχει χαθεί και η αγάπη έχει αντικατασταθεί από τον στιγματισμό, την αποστροφή, ακόμα και από το μίσος απέναντι σε όσους δεν συμμορφώνονται ή δεν αποδέχονται το πρωτόκολλο που υιοθετήθηκε για την αντιμετώπιση αυτής της επιδημίας. Επίσης σήμερα χρησιμοποιούνται σημεία της Αγίας Γραφής αποσπασματικά, και με τρόπο που θυμίζει παλαιότερες εποχές, όταν ο κόσμος δανειζόταν από την Γραφή τις διδαχές που ήθελε, μόνο και μόνο για να προβάλλει τις αγαθοεργίες του και το δήθεν ενδιαφέρον του για τους συνανθρώπους του, με απώτερο σκοπό να επιδείξει μια ψεύτικη δικαιοσύνη. Το δήθεν ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο τους, εκφράζεται με κραυγές αγωνίας και καταδίκης προς όσους δεν συμμορφώνονται με τα μέτρα της κυβέρνησης. Αυτό είναι στην ουσία άλλη μια μορφή αυτοδικαίωσης και προβολής της ηθικής καθαρότητάς τους απέναντι στους άλλους, μέσα από το πρίσμα του υγειονομικού καλύμματος.

Εν κατακλείδι... «η αγάπη των πολλών» ξεκάθαρα έχει μπει στο ψυγείο, και το μίσος και η αποστροφή θεριεύει, η εντολή του Ιησού Χριστού «αγαπάτε αλλήλους» και η φράση «εκείνος που αγαπάει τον Θεό, να αγαπάει και τον αδελφό του» πάει περίπατο. Η πίστη και η αγάπη κάποιων για το κράτος και τους «σοφούς» - «ειδικούς» του κόσμου τούτου (αν και δεν είναι όλοι οι «σοφοί» της ίδιας γνώμης ...) υπό τον μανδύα της «υπακοής», έρχεται σε αντίφαση με τα πιστεύω που εκπροσωπούν, μιας και οι αντιφρονούντες αδελφοί τους δέχονται βέλη μίσους. Ξεκάθαρη υποκρισία. Η μεταξύ μας αγάπη, ως μαθητές του Χριστού, θα έδειχνε στον κόσμο τον δρόμο της επιστροφής προς τον σωτήρα Χριστό. Ο κόσμος, οι άνθρωποι ψάχνουν μια διέξοδο από αυτούς τους καιρούς της απορίας των εθνών (απορία = όχι πόρος, όχι διέξοδος, όχι λύση), εκεί που υπάρχει αγάπη και αποδοχή του αμαρτωλού βρίσκουν καταφύγιο αναζητώντας την σωτηρία, όχι ως προς την επιδημία του κορωνοϊού, αλλά ως προς την σωτηρία της ψυχής τους. Το ερώτημα: «Τί πρέπει να κάνω για να σωθώ;» μοιάζει να είναι πιο ξεκάθαρο σε αυτόν που δεν γνωρίζει, ακόμα, για τον Χριστό παρά σε αυτόν που δηλώνει μαθητής του... και η απάντηση θα έπρεπε να είναι η ίδια και σήμερα όπως και τότε στα χρόνια των πρώτων μαθητών: «Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό και θα σωθείς εσύ και η οικογένειά σου». Όταν ο Απ. Παύλος έδωσε αυτήν την απάντηση στον άνθρωπο που βρισκόταν σε απόγνωση, έτοιμος να αυτοκτονήσει, δεν εννοούσε ότι η πίστη και η εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Ιησού θα τον έσωζε μόνο ως προς την δύσκολη στιγμή στην οποία βρισκόταν, αλλά κυρίως ως προς την σωτηρία της ψυχής του. Δηλαδή εννοούσε και τα δύο. Ο Χριστός μας σώζει και σήμερα αλλά και πάντα. «Πως γίνεται αυτό;» θα πει κανείς «αφού και εμείς αρρωσταίνουμε, παθαίνουμε ατυχήματα, πεθαίνουμε;» και εδώ είναι που έρχεται η θαυμαστή απάντηση του Χριστού προς την Μάρθα, όταν βρισκόταν δίπλα στον τάφο του αδελφού της του Λαζάρου: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή·

αυτός που πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει». Ο Χριστός δεν είναι μόνο η Ανάσταση, αλλά είναι και η Ζωή! «επειδή, και αν ζούμε, για τον Κύριο ζούμε· και αν πεθαίνουμε, για τον Κύριο πεθαίνουμε. Και αν, λοιπόν, ζούμε, και αν πεθαίνουμε, του Κυρίου είμαστε». Μην φοβάσαι, μην πανικοβάλλεσαι, μην ολιγοψυχείς, μην απιστείς, μην δειλιάζεις, μην τρομάζεις, μην απογοητεύεσαι, μην τaráζεσαι, ο Χριστός είναι Κύριος της ζωής και του θανάτου.

Το δικό σου μέλημα αγαπητέ χριστιανέ είναι να διαδώσεις αυτό το μήνυμα! Η δική σου μέριμνα είναι να έχεις αυτό ως προτεραιότητα στην ζωή σου γιατί αυτή είναι η λύση και η σωτηρία για όλα! Είναι η σωτηρία για το σήμερα και για το αύριο, είναι η λύση ενάντια στον πανικό και τον φόβο που σκοτώνει πρώτα την ψυχή και μετά το σώμα, είναι η λύση που χαρίζει ελπίδα αληθινή, όχι προσωρινή και μάταιη ελπίδα, είναι η ασφάλεια η θεϊκή, όχι η ασφάλεια που χαρίζει μία μάσκα, ένα εμβόλιο, μία θεραπεία, μία ΜΕΘ, ένας γιατρός ή η επιστήμη: «Ζητείτε πρώτα την βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Του και όλα τα υπόλοιπα θα σας προστεθούν!» Σήμερα χτυπιέται το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού με έναν ύπουλο τρόπο. Ο διάβολος, ο εχθρός του Θεού και του ανθρώπου, έχει πολλές μεθόδους που σκοπό έχουν να αδρανοποιήσουν την εκκλησία και να την αποπροσανατολίσουν ώστε να μην κηρύττει με παρρησία το ευαγγέλιο «το οποίο είναι δύναμη Θεού προς σωτηρία σε κάθε ένα που πιστεύει». Το ευαγγέλιο δεν διώκεται από τους κυβερνώντες με τον ίδιο τρόπο που διώκονταν οι χριστιανοί στο παρελθόν, όταν αρνούσαντο το «Καίσαρ Κύριος». Όταν δηλαδή καλούνταν οι πρώτοι μαθητές του Ιησού, να δείξουν την πλήρη υποταγή τους στον Καίσαρα αποκαλώντας τον κύριο, ενώ είχαν Κύριο τον Κύριο Ιησού Χριστό. Σήμερα, η κυριαρχία του Ιησού Χριστού αφαιρέθηκε από την ζωή μας με πρόσχημα την υγεία και το καλό του κοινωνικού συνόλου. Σήμερα, το ευαγγέλιο κηρύττεται υπό προϋποθέσεις και αυτές οι προϋποθέσεις είναι που ουσιαστικά μεταλλάσσουν το αληθινό ευαγγέλιο σε ένα άλλο ευαγγέλιο.

Σήμερα, ακούγονται πιο επιτακτικές, όσο ποτέ άλλοτε, οι παραγγελίες του Απ. Παύλου προς τον Τιμόθεο, Β' Τιμ. 4:1-8 «ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΩ, λοιπόν, εγώ επίσημα σε σένα μπροστά στον Θεό, και στον Κύριο Ιησού Χριστό, ο οποίος πρόκειται να κρίνει ζωντανούς και νεκρούς, κατά την επιφάνειά του και τη βασιλεία του· κήρυξε τον λόγο· επίμενε έγκαιρα, άκαιρα· έλεγξε, επίπληξε, πρότρεψε με κάθε μακροθυμία και διδασκαλία. Επειδή, θα ῥθει καιρός, όταν δεν θα υποφέρουν την υγιαίνουσα διδασκαλία· αλλά, θα συγκεντρώσουν στον εαυτό τους έναν σωρό δασκάλους, σύμφωνα με τις δικές τους επιθυμίες, για να γαργαλίζονται στην ακοή· και από μεν την αλήθεια θα αποστρέψουν την ακοή τους, προς δε τους μύθους θα εκτραπούν. Εσύ, όμως, αγρύπνα σε όλα, κακοπάθησε, εργάσου έργο ευαγγελιστή, τη διακονία σου κάνε πλήρη. Επειδή, εγώ γίνομαι ήδη σπονδή, και ο καιρός τής αναχώρησής μου έφτασε. Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκα, τον δρόμο τελείωσα, την πίστη διατήρησα· τώρα, πλέον, μου απομένει το στεφάνι τής δικαιοσύνης, το οποίο ο Κύριος θα μου αποδώσει κατά την ημέρα εκείνη, ο δίκαιος κριτής· και όχι μονάχα σε μένα, αλλά και σε όλους όσους επιποθούν την επιφάνειά του.»